

Krieltje en het vraagtekenspookje

26-07-2026

Krieltje en het vraagtekenspookje Krieltje zat thuis aan haar keukentafel. Voor haar stond een kop thee, naast haar lag haar tuinschrift en op het scherm van haar laptop stond een nieuw verhaaltje bijna klaar. Kerrie lag onder de tafel te slapen. Francis zat op de vensterbank naar buiten te kijken. Camilia waste heel zorgvuldig één voorpoot. En Noa? Noa lag op een stoel alsof die stoel speciaal voor haar was uitgevonden. Dat was bijzonder, want Noa woonde meestal op de volkstuin. Maar die ochtend was ze zo nieuwsgierig in Krieltjes fietskar gesprongen, dat Krieltje had gezegd: “Vooruit dan maar. Eén klein huis-avontuurtje.” Sindsdien deed Noa alsof ze al jaren bij Krieltje thuis de baas was. Krieltje las hardop. “Marion’s korte verhalen?” Ze stopte. “Pardon?” Noa opende één oog. Krieltje boog dichterbij het scherm. “Daar hoort geen vraagteken. Daar hoort een apostrof.” Ze drukte op een toets. Het vraagteken verdween. “Ha,” zei Krieltje. “Opgelost.” Maar precies op dat moment verscheen er ergens anders een nieuw vraagteken. “Copyright 2026?” Krieltje kneep haar ogen samen. “Wacht eens

even...” Tik. Weer weg. Plop. Daar stond er nog één. Krieltje ging rechtop zitten. “Wie doet dat?” Onder de tafel tilde Kerrie zijn kop op. Francis keek nu ook naar het scherm. Camilia stopte met wassen, maar liet haar poot nog in de lucht hangen. Toen klonk er een heel zacht gegiechel. Niet uit de laptop. Niet uit de keukenkast. Maar ergens tussen de toetsen. “Hihihi.” Krieltje boog langzaam naar voren. Tussen de letter M en de komma zat een piepklein doorschijnend figuurtje. Het had een rond buikje, twee dunne armpjes en een hoofdje in de vorm van een vraagteken. “Hallo?” zei Krieltje. Het figuurtje schrok zo dat het achter de spatiebalk dook. “Niet weggaan,” zei Krieltje zacht. “Ik heb je gezien.” Langzaam kwam het hoofdje weer tevoorschijn. “Ben jij soms degene die overal vraagtekens neerzet?” vroeg Krieltje. Het figuurtje keek naar links. Toen naar rechts. Daarna wees het heel voorzichtig naar zichzelf. “Ik?” piepte het. “Ja, jij.” “Misschien,” zei het figuurtje. Krieltje moest lachen. “Hoe heet je?” Het figuurtje ging trots rechtop staan. “Ik ben Twijfeltje.” “Twijfeltje?” “Ja,” zei het. “Ik

Krieltje en het vraagtekenspookje

26-07-2026

ben een vraagtekenspookje. Ik woon waar mensen niet zeker weten welk teken ze nodig hebben.” “Maar ik weet het wel,” zei Krieltje. “Bij Marion’s korte verhalen hoort een apostrof.” Twijfeltje fronste. “Een apo... wat?” “Apostrof,” zei Krieltje. “Dat is zo’n klein krulletje bovenaan. Kijk.” Ze pakte haar potlood en tekende op een papiertje: Marion’s korte verhalen Twijfeltje klom op de rand van de laptop en keek er aandachtig naar. “Oooh,” zei het. “Dus dat is geen halve komma die verdwaald is?” “Nee,” zei Krieltje. “Dat is een apostrof.” Twijfeltje werd een beetje rood. Voor zover een spookje rood kon worden. “Ik dacht dat vraagtekens altijd handig waren,” zei hij zacht. “Als ik iets niet weet, zet ik er gewoon één neer.” “Dat snap ik,” zei Krieltje. “Vragen stellen is goed. Maar niet midden in mijn naam.” Noa sprong op tafel en ging naast de laptop zitten. Ze keek streng naar Twijfeltje. Twijfeltje slikte. “Is dat de kwaliteitscontrole?” fluisterde hij. “Zoiets,” zei Krieltje. Kerrie kwam ook kijken en legde zijn neus bijna op het toetsenbord. “Nee Kerrie,” zei Krieltje snel. “Niet typen met je neus. Dan krijgen we straks een verhaal over Krieltje en de sssssssssssssss.” Kerrie zuchtte en ging weer zitten. Krieltje pakte een klein papiertje en schreef:

- Vraagtekens zijn voor vragen.
- Apostrofjes zijn kleine krulletjes die soms bij woorden horen.
- Niet alles wat krult is verdwaald.

Twijfeltje las het drie keer. “Dus als ik twijfel,” zei hij, “moet ik niet zomaar iets neerzetten?” “Precies,” zei Krieltje. “Dan vraag je het eerst.” Twijfeltje dacht diep na. Zo diep dat zijn vraagtekenhoofd een beetje scheef ging staan. “Mag ik dan blijven?” vroeg hij. “Ik kan heel goed controleren of er nog echte vragen in het verhaal staan.” Krieltje glimlachte. “Dat lijkt me handig.” Twijfeltje sprong blij op de tab-toets. “Maar,” zei Krieltje streng, “geen vraagtekens op plekken waar apostrofjes horen.” “Nee,” zei Twijfeltje plechtig. “Alleen echte vragen.” Die avond las Krieltje haar verhaaltje nog één keer na. Alles stond goed.

Marion’s korte verhalen.

© 2026 Marion Hesseling-Vijlbrief.

Geen gekke vraagtekens meer. Alleen helemaal onderaan, piepklein, stond nog één zinnetje: Heb ik het goed gedaan? Krieltje keek naar Twijfeltje. Twijfeltje keek hoopvol terug. Krieltje pakte haar potlood, zette een klein vinkje op een papiertje en zei: “Ja hoor. Deze vraag mag blijven.” Twijfeltje glom van trots. En vanaf die dag woonde er in Krieltjes toetsenbord een vraagtekenspookje dat niet meer zomaar vraagtekens strooide. Nou ja. Bijna niet meer.